

[Finansministeren.]

Landsskatteretten blev oprettet i 1938 ved den nævnte lov. Tidligere var klagebehandlingen og tilsynet med ligningen blevet varetaget af samme myndighed, landsoverskatterådet.

Det har i tidens løb ofte været kritiseret, at klagesagerens behandling tog lang tid, og der har været utilfredshed med formen for sagerens behandling, navnlig fordi man fandt, at hensynet til retsbeskyttelsen ikke var tilstrækkelig tilgodeset ved de gældende regler. Kritikken resulterede i en folketingsbeslutning i 1959 om nedsættelse af et udvalg med den opgave at foretage en gennemgang af landsskatterettens organisation og arbejdsform og eventuelt at fremkomme med forslag til ændringer heri.

Udvalget afgav betænkning i september 1963. Betænkningen indeholdt et udkast til en ny lov om landsskatteretten. Efter dette udkast skulle landsskatteretten fuldstændig omorganiseres, således at den nærmest fik karakter af en egentlig domstol. Dette gjorde det naturligt i langt højere grad end hidtil at overlade det til klagesagens parter, klageren og ligningsdirektoratet, at sørge for sagens oplysning og dokumentation.

Forslaget har været forelagt de interesserede organisationer og myndigheder til udtalelse. Det er et gennemgående træk i udtalelserne, at man nærer stor betænkelighed ved en så dybtgående ændring, som der er tale om. Det beror især på, at nyordningen ikke vil kunne praktiseres, før der er sket en meget væsentlig udbygning af ligningsmyndighederne. Ligningsdirektoratet vil få svært ved i sin nuværende skikkelse at påtage sig de opgaver, som udvalgets forslag forudsætter, uden at det vil gå alvorligt ud over andet påtrængende arbejde. Det må også tages i betragtning, at de senere års lovgivning på skatteområdet i forvejen kræver en øget indsats hos de lokale myndigheder og i ligningsdirektoratet. Udvalgets forslag har været forelagt justitsministeriet. Man har her givet tilslutning til, at hensyn til retsbeskyttelsen bør have stor vægt ved organisationen af landsskatteretten. Der næres imidlertid stor betænkelighed ved, at dette formål søges opnået gennem overførelse af den alminde-

lige retsplejes regler til proceduren i landsskatteretten. Man finder heller ikke tilstrækkeligt grundlag for, at der sikres landsskatterettens faste medlemmer en vis personlig uafhængighed og dermed en væsentlig anden stilling end den, andre tjenestemænd har. I denne forbindelse fremhæves det som særlig betænkeligt, at rettens faste medlemmer skal undrages ombudsmandens indseende og i stedet henhøre under den særlige klageret på tilsvarende måde, som det gælder for dommerne ved de ordinære domstole. Den særlige klageret må anses for mindre egnet til at behandle disciplinærsager mod landsskatterettens faste medlemmer, da ingen af klagerettens medlemmer kan forudsættes at have noget nærmere kendskab til landsskatterettens arbejdsform eller til de krav, som under hensyn hertil må stilles til skatteretsdommerne.

På denne baggrund finder regeringen, at der ikke for tiden er grundlag for at fremsætte et lovforslag af så gennemgribende karakter som det i betænkningen indeholdte udkast. Herfor taler også navnlig, at udkastets gennemførelse i praksis måtte forudsætte en meget betydelig udbygning af de lokale myndigheder og af ligningsdirektoratet. Jeg tillægger det i øvrigt meget stor betydning, at en sådan udbygning foretages, fordi det er afgørende for en styrkelse af skattelignings effektivitet.

Det nu fremsatte lovforslag indeholder derfor kun begrænsede ændringer. Opmærksomheden har navnlig været rettet mod de reformønsker, som udvalget lagde særlig vægt på. Jeg skal kort omtale nogle af de foreslåede ændringer.

Efter de gældende regler kan en ansættelse, der har været forelagt landsskatteretten, kun ændres ved forlig eller retssag. Som følge heraf har landsskatteretten været nødt til i mange tilfælde at tage andre forhold op end det påklagede. For at opnå en øget koncentration af sagsbehandlingen om de forhold, klagen angår, foreslås det nu, at der gives ligningsdirektoratet og ligningsrådet adgang til at ændre i en ansættelse, selv om den tidligere er påkendt af landsskatteretten. Ændringen kan ikke vedrøre selve det spørgsmål, som landsskatteretten har taget stilling til ved sin kendelse. Herefter kan landsskatte-